

Minuni si Minunile de-ale mele

De George Kun

Cele 7 minuni ale lumii pot fi găsite ușor pe Google de cei care nu și le mai amintesc, dar „minunile și minunelele mele” pot fi citite doar în povestirea asta.

Autobuzul zburător din Londra

Era 7 iulie 2005 și vizitam Londra. Mergeam la un târg internațional de tehnologie și echipamente din industria ciocolatei. Aveam o zi liberă și urma să fac un tur pe linia 30 cu un „Double Decker bus” deschis, cu traseul comentat. Am întârziat puțin la stație și am pierdut autobuzul. Pasagerul Hassib Hussain venise însă la timp și s-a urcat împreună cu 7 săculețe pline de „bunătăți islamice” lipite de piept. De unde și celebrele versuri fanteziste „Arabul are 7 vieți în pieptu-i de aramă”. 7 minute mai târziu, autobuzul sau ce a mai rămas din el s-a ridicat în aer spre paradis, la stația „La cele 72 de virgine”. Au fost 15 morți, inclusiv șoferul și teroristul.

Dar nu asta a fost „minunea”, ci faptul că eu n-am ajuns în acel autobuz!

Sandala buclucașă

Cu ani în urmă am fost cu soția în Cuba, la Varadero, care are o plajă excelentă, largă de câteva sute de metri, lungă de vreo 20 de kilometri, cu nisip foarte fin, aproape alb.

Abia așteptam să umblu desculț pe plajă. Ne-am făcut un plan ambițios pentru o plimbare lungă. M-am gândit că, de precauție, soția ar trebui să aibă niște sandale potrivite. Singura sursă pentru asta era magazinul turistic din hotel, cu prețuri exagerate, ca totul pentru turiștii străini. Totuși, mi-au căzut ochii pe o pereche de sandale ușoare, din piele bej deschis, care i se potriveau de minune, așa că le-am cumpărat.

Soția a început plimbarea în sandale, dar după vreo 2 km au început să o supere. Când a hotărât și ea să meargă desculță, i-am luat sandalele și le-am atârnat pe sacoșa pe care o purtam pe spate. Am mers așa încă 2 km, după care amândoi am obosit. Ne-am odihnit puțin, cu gândul să pornim înapoi, în sandale.

Atunci am constatat cu groază că, în timpul plimbării, una dintre sandale s-a desprins de pe cârligul sacoșei și a dispărut! Ca prin miracol, am găsit o barcă cu motor, gata să plece tocmai spre hotelul nostru. Înăuntru ședea încă două turiste extenuate.

Soția s-a înghesuit un pic să-mi facă și mie loc în barcă, dar i-am spus că aveam alte planuri. A fost total stupefiată când i-am spus că aveam de gând să mă întorc pe jos și să caut sandala pierdută. Conflictul s-a rezolvat odată cu plecarea bărcii, iar eu am luat-o pe jos. Întreaga plajă era în nuanțe de bej, cu tufișuri cu rădăcini maro deschis; sute de oameni se plimbau în ambele direcții, pe o lățime de sute de metri, un camuflaj perfect pentru o sandală pierdută. După ce am rătăcit vreo oră privind în jos, cu scanări laterale permanente, în fața unui tufiș mai mare se

odihnea sandala buclucașă și se zgâia la mine. Abia așteptam să ajung în camera de hotel ca s-o șochez pe soția mea cu acest miracol. A fost într-adevăr uluită, ceea ce s-a manifestat prin îmbrățișări de recunoștință pentru efortul, perseverența și norocul meu. Totuși, după un timp m-a întrebat dacă această întâmplare a fost reală – nu cumva am ținut tot timpul a doua sandală în sacoșă doar ca s-o impresionez? Ce ți-e și cu femeile astea!...

Nimic nu se pierde

Câțiva ani mai târziu am fost în Republica Dominicană. Eu folosesc ochelarii de înot tot timpul când sunt în apă. Înainte de plecare, mi-am luat o pereche de cea mai bună calitate, cu bandă de silicon și lentile cu optică specială, albaștrui.

După ce am înotat un timp mai îndelungat, m-am oprit și mi-am pus ochelarii pe frunte ca să-mi odihnesc ochii. Primul val mai puternic mi i-a luat de pe cap și duși au fost! Eram furios pentru că mi-am pus ochelarii pe frunte ca un diletant.

Nici nu aș fi putut să-mi cumpăr alții, pentru că acolo se găseau doar ochelari simpli, de calitate inferioară.

Când am ieșit din mare, soția m-a întrebat imediat unde-mi erau ochelarii. I-am spus că erau pe nasul unui delfin sau undeva în fundul mării. M-am dus apoi în camera de hotel, un drum de vreo 20 de minute, să-mi aduc masca de „snorkeling”. Am explorat vizual un dreptunghi de circa 80 x 25 m în zona în care s-a întâmplat nenorocirea și după vreo oră de înot extenuant am văzut, ca prin ceață ochelarii mei albaștrui, plutind agale la vreo 2 m sub nivelul mării.

La momentul potrivit

Într-o altă vară, de data asta în Toronto, parcurgeam cu bicicleta un traseu favorit de vreo 30 km, de-a lungul lacului Ontario și prin diferite parcuri conectate. Niciodată nu m-am abătut de la

fâșiile asfaltate ale traseului. La un moment dat, un impuls inexplicabil m-a făcut să părăsesc fâșia de asfalt și să intru vreo 50 m pe peluza alăturată. O voce părea să-mi spună: "Grăbește-te, că se duc!" M-am întrebat: "Cine se duce, unde se duc?" Bizar! Mersul cu bicicleta era anevoios în iarba înaltă. M-am oprit, am sprijinit bicicleta de cric și m-am așezat să-mi trag sufletul.

Chiar lângă piciorul meu zăcea o bancnotă de 100 de dolari. Nu era vreo șmecherie sau truc: cu ață lipită cu scotch, de un copil obraznic, gata să tragă de ață când „victimă” se apleca să ridice bancnota. Era perfect reală și pe față și pe dos. Următoarea rafală de vânt ar fi luat-o mai departe. Nu putea să fi fost acolo de mult timp. De 25 de ani o păstrez într-un portmoneu special. Nu am cheltuit-o; nu a făcut nici dobândă... Mă întorc în fiecare an la acel "altar", dar, din păcate, nu am mai găsit nimic. Cred că am întârziat și vântul mi-a luat-o înainte.

Regăsit după 30 de ani

Pe când lucram ca ghid turistic la Mamaia, în anii '60 și '70, m-am împrietenit cu un tânăr turist ceh din grupa mea, pe nume Pavel Tkadlec, care își petrecea luna de miere pe litoralul românesc. Soția lui era cu o sarcină avansată, probabil 6-7 luni.

Pavel era un om deosebit, preda sculptură la un liceu artistic din Praga și era interesat de istorie, artă și politică. Cum el prefera plimbări și conversații serioase, nu băutura și distracții excesive ca majoritatea turiștilor, ne-am împrietenit. Pavel era stimulat de cât de bine vorbeam ceha, dar și de cunoștințele mele de cultură cehă. Eram pentru el "clientul" perfect; era fericit să-și etaleze

erudiția în fața unui ascultător sincer interesat ca mine. După un sejur de trei săptămâni la Mamaia, ei s-au întors acasă. Locuiau la Kolin, la vreo 60 de km de Praga și el făcea zilnic naveta cu trenul.

Am continuat să corespondăm. Ne trimiteam regulat scrisori scrise de mână – internetul încă nu exista. Pavel avea un scris foarte frumos, ordonat și citeț, și își scria pe plic adresa cu litere mari: Fügnerova 441. Am reținut-o ușor, se pare pe viață. Câțiva ani mai târziu, când am plecat din România, contactul s-a întrerupt, dar prietenia a rămas. Au trecut vreo 30 de ani fără să știm nimic unul de altul.

În 2005 am fost cu soția în Croația și am făcut o excursie splendidă de pe Riviera Makarska, pe vârful muntos Biokovo, cu o panoramă superbă a insulelor croate.

Drumul, destul de lung și sinuos, l-am parcurs cu un microbuz turistic. În mașină eram doar eu, soția și încă un cuplu tânăr, care vorbea și râdea mult. Mi-a atras atenția că ei vorbeau în cehă, limba copilăriei mele. La un moment dat nu am rezistat și am întrebat-o pe tânăra doamnă, în cehă, de unde erau. Ea mi-a răspuns politicos că erau dintr-o localitate nu prea mare, aproape de Praga, de care probabil n-am auzit. Am insistat și atunci ea mi-a spus: "Din Kolin." I-am răspuns că nu numai că știu unde se află Kolin, dar am acolo chiar un vechi prieten, pe strada Fügnerova 441. Ea a făcut ochii mari și a spus că a locuit acolo în copilărie, că prietenul meu, Pavel Tkadlec, este tatăl ei și că el mai locuiește acolo. I-am povestit că atunci când ne-am cunoscut la Mamaia, ea era încă în pântecele mamei. Ne-am îmbrățișat spontan, amândoi uluiți. La care femeia, pe nume Eliška, mi-a spus că eu sunt, desigur, George Kun, despre care tatăl ei vorbea cu atâta căldură.

Mi-a dat numărul de telefon al lui Pavel – în 30 de ani se schimbase doar prefixul! La întoarcerea în Canada, l-am sunat. Mi-a recunoscut imediat vocea, chiar și fără să fi vorbit cu Eliška. Câteva luni mai târziu l-am vizitat la Praga și am avut o reuniune extraordinară. Pavel nu era evreu, dar îl interesa foarte mult tot ce era legat de cultura și istoria evreiască. Așa am ajuns să vizităm sinagoga

Alt-Neu, din 1270, cea mai veche din Europa și cimitirul evreiesc din cartierul Josefov, unde s-au

filmate scene din „Scripcarul de pe acoperiș”, de Shalom Alehem, cu celebrul actor Chaim Topol.

Cum ajungi cu un pașaport românesc mai departe decât sculându-te de dimineață.

Apogeul călătoriilor de afaceri din cariera mea a fost în Israel, unde am fost trimis să evaluez echipament avansat pentru ambalarea laptelui și iaurtului. Urma să vizitez fabrici de mare succes internațional, să negociez cu experți de renume mondială, să văd echipamentul vizat în acțiune și să culeg date care să justifice o propunere de a-l cumpăra pentru o fabrică canadiană. Iar în restul timpului (călătoria dura zece zile) voi putea vizita locuri unice ca Ierusalim, Tel-Aviv, Marea Moartă, Roș Hanikra, lacul Kineret, etc., cu ghizi profesioniști. Pentru mine, "cireașa de pe tort" era faptul că șeful meu, care ar fi trebuit să mă însoțească, inginer bun, dar un tip cam obtuz, a renunțat în ultimul moment. Avea o soție tânără și copii mici și călătoria în Israel i se părea prea riscantă. Cum însă nu-i păsa că eu aș putea să-mi risc viața, mi-a permis să plec singur. Ce cadou minunat! Ce să mai discut? M-am rugat lui Dumnezeu ca nu cumva să se răzgândească!

În seara zborului, la aeroportul internațional din Toronto, am înmânat biletele și pașaportul funcționarei El-Al de la ghișeu de check-in. Doamna a examinat meticolos toate documentele, după care m-a anunțat că pașaportul meu canadian expiră în cinci luni și trei săptămâni și, după regulament, trebuie să fie valabil pe minimum șase luni. Mi s-au muiat picioarele, m-a apucat

amețea, eram disperat. Să ratez ocazia unică de a pleca în Israel într-o călătorie de afaceri, cu un potențial serios de turism, totul plătit? Și încă pentru un asemenea fleac?!

Agenta de la ghișeu, care regreta sincer ghinionul meu monumental, m-a întrebat:

"Aveți cumva un alt pașaport?" Am răspuns cu o oarecare ezitare: "Da, am un pașaport românesc." "Perfect".

Abia cu câteva luni în urmă mi-am reînnoit pașaportul românesc. Îmi doream și eu un pașaport al Uniunii Europene. Urmarea a fost de necrezut. Mai erau doar două ore până la decolare. Știam exact unde era, în sertarul biroului. Soția ar fi trebuit să predea în acea seară, dar, printr-o minune, s-a schimbat orarul și era acasă. I-am explicat situația; a găsit pașaportul, a lăsat totul, a venit în goană cu mașina la aeroport și m-a prins în ultimele cinci minute. Funcționara a verificat pașaportul, am fost admis la îmbarcare și am ajuns cu bine la Tel-Aviv.

Ce poate fi mai minunat decât un pașaport românesc?

O minune de zbor

Schiul alpin a fost una dintre marile mele plăceri în viață. Am început la vârsta de cinci ani și am schiat până la 68, după care am făcut o pauză. Am schiat peste tot: în România, Austria, Elveția, Italia, Franța, Canada și SUA. În 63 de ani este imposibil să nu ai accidente, cel puțin minore. Cel mai serios a fost pe muntele Semenic, la 19 ani, când am făcut o ruptură de menisc pentru că legăturile de schi din RDG, cele mai bune care se găseau în România, nu s-au deschis când trebuia. Marca era "Mesta". Mai târziu, când am ajuns la nivelul să fac jocuri de cuvinte în engleză, le-am numit "*Messed-up*" (stricate). Prin anii '80, când aveam deja echipament de prima clasă, am văzut ce înseamnă bocanci, schiuri și legături de calitate.

Recent m-am întâlnit cu niște prieteni din România, care trăiesc în Franța și Elveția, toți schiori. Aspectul social al unei astfel de întâlniri este foarte atractiv și schiatul în Europa are și alte dimensiuni, cea culinară fiind de calitate superioară. Ne-am întâlnit în Dolomiții italieni, de o frumusețe de nedescris. Era martie și schiatul de primăvară era foarte plăcut. De obicei e soare, temperaturi blânde, zile lungi, zăpadă bună, dar uneori e prea moale în mijlocul zilei, iar pe suprafețe foarte înclinate poate fi prea subțire. Uneori rădăcinile brazilor sunt vizibile, dar când sunt ascunse sub zăpadă, poate fi foarte periculos.

În prima zi, ca "încălzire și acomodare", am coborât pe o pârtie foarte înclinată, dar cu o vizibilitate excelentă. Am ajuns repede la vreo 60 km pe oră, când ambele schiuri au intrat sub o rădăcină groasă și s-au oprit brusc, aruncându-mă în zbor la vreo 12 m distanță și 2 m înălțime. Am căzut cu fața în jos în zăpadă pufoasă și destul de adâncă. Când mi-am revenit, după câteva minute, am văzut că locul unde aterizasem era o adâncitură între două stânci, care se aflau la câțiva centimetri de capul meu. Mi-a trebuit vreo jumătate de oră ca să mă cațăr înapoi în amonte pe pârtie și să-mi recuperez schiurile. Noroc că mai erau întregi! Iar legăturile aveau atât ejecție prin torsiune, cât și ejecție axială verticală, altfel mi-aș fi rupt ambele tendoane ale lui Ahile.

Greu de spus ce i-aș fi sfătuit pe alții să nu facă, dar un hobby athletic implică riscuri, unele calculate și altele nu.

Oricum, această „minune” m-a lăsat complet teafăr și am continuat să practic cu pasiune acest sport extraordinar.

